

ДВАМАТА БРАТІЯ.

Едно врѣмя имаше двама братія, отъ които единѣтъ, нити искаше нѣщо да работи, нити му ся пакъ щеше нѣщо да спитьрха и тури на странѣ, а сѣкогы все́ думаше: “Гдѣто нѣма нищо, тамъ нищо не пада.” Нѣ челѣкъ каквото мысли и прави, таква го сполѣтва; тѣй и нашій братъ си остана сѣкогы братъ безъ нищо, защото нему никогы му ся не виждаше хубаво, да си спитьрхува малко по малко, и да си туриѣ на странѣ трошицѣ по трошицѣ, пакъ постѣпенно да стигне до голѣмо иманіе. У него бѣше ся вселило: днесъ за днесъ, утрѣ за утрѣ.

А братъ му, напротивъ имаше обычай да дума: гдѣто нѣма нищо, то може да бѣде; пакъ още и малкото онова състояніе, гдѣто му бѣше оставилъ баща му, крыяше, и което свойскы изработваше, още по-свойскы спитьрхуваше, та натрупа съ това малко по малко голѣмѣ серміѣ. Отъ начало му идеше и тяжко, и